

[Erik Holst]

Beslutningsforslaget må efter socialdemokratiets mening ses som en håndsækning til miljøministeren, der jo har været meget ivrig efter og meget enig i, at der skal foretages noget omkring Cheminova, der bevirker, at foreningen bringes til ophør.

Vi har set indtil nu, at Cheminova ret ofte har været i søgelyset – ikke helt uden grund – og vi har set, at det er meget langsomt, og at det er meget utilstrækkeligt, hvad der sker omkring Cheminova. Dermed være ikke sagt, at virksomheden ikke forsøger at gøre alt, hvad den kan. Det tror jeg egentlig at den forsøger, og jeg tror også, at dens almindelige omdømme tilsiger den at prøve at gøre, hvad den kan. Men det er det, nogle mener er utilstrækkeligt.

Når jeg greb ind i 1981, så var det ikke, fordi vi ikke mente dengang, at der skete noget hos Cheminova, der prøvede at forhindre miljøpåvirkningerne, eller at der ikke skete noget fra ledelsens eller de ansattes side, men så var det ganske enkelt, fordi vi måtte sige: udenom er miljøet, havet, jorden, omgivelserne så stærkt truede, at det bliver nødvendigt med en særlig indsats. Det var den særlige indsats, der bestod i at fjerne et kemikalieaffaldsdepot og at lade staten i første omgang betale for denne fjernelse.

Når Cheminova nu i en redegørelse til folketingets medlemmer – i hvert fald til medlemmerne af miljøudvalget – siger, at svovlgruberne er utætte, har været det i 6-7 år, men at man håber på engang ved lejlighed at få tætnet disse svovlgruber, hvis det ellers teknisk og økonomisk er muligt, så må vi sige, at situationen er så alvorlig, at miljøministeriet med den viden, den ekspertise og den opbakning, som miljøministeren altid kan få i sådanne sager fra folketinget, absolut må bruge sine muligheder i denne situation.

Lad mig sige for en ordens skyld, at der er ikke nogen i socialdemokratiet, der ønsker at nedlægge virksomheden. Der er heller ikke nogen, der ønsker, at andre virksomheder skal nedlægges, eller at arbejdspladser skal forsvinde på grund af, at der er særlige forhold omkring en virksomhed. Det, vi ønsker, og det, vi meget tydeligt har markeret mange gange, er, at virksomheden skal to ting: den skal rense op efter sig dér, hvor der er sket skader, og den skal standse de skader, der ellers er ved at ske. Det er det, der ligger i

dette forslag til beslutning – til opbakning af ministerens mulige indsats – det er det, dette forslag tilgodeser.

Jeg skal altså anbefale ministeren at læse det endnu en gang og at sige: vi er enige om sammen med Cheminova, at foreningen skal bringes til standsning. Så vil jeg næsten også tro, at vi bliver enige om midlerne.

Ahlmann-Ohlson (KF):

Da mit partis ordfører, hr. Finn Jørgensen, ikke kan være til stede, skal jeg på dennes vegne fremlægge følgende:

I det konservative folkeparti har vi med interesse forsøgt at vurdere, om der i det fremsatte beslutningsforslag skulle være anvist hurtigere og sikrere løsninger på foruretningsproblemerne fra Cheminova end løsninger, der kunne gennemføres inden for den gældende miljøbeskyttelseslovs rammer. Det synes imidlertid ikke at være tilfældet. Nok foreslås det, at virksomhedens depoter af kemikalieaffald inden den 1. juli 1984 skal fjernes fra Harboør Tange og uskadeliggøres, og det foreslås også, at regeringen skal sikre, at udsivningen af giftstoffer skal bringes til ophør, og at spildevandet skal renses, så det ikke overskrider sikre grænseværdier, inden samme dato, men forberedelser hertil er allerede påbegyndt. Efter at depotet ved hofde 42 blev fjernet i sommeren 1981, har virksomheden igangsat afværgeforanstaltninger på den gamle fabriksgrund, og miljøankenævnet har i december 1982 truffet den endelige afgørelse om, hvorledes forureningen fra svovlgruberne skal imødegås.

Efter påbud fra miljøministeren har Cheminova endvidere i sommeren 1982 ansøgt om en samlet miljøgodkendelse af den nuværende virksomhed, og Ringkøbing amtskommune behandler for nærværende ansøgningen. I denne forbindelse skal den lokale miljømyndighed naturligvis også foretage den i miljøbeskyttelseslovens § 1, stk. 3, omtalte afvejning af en række miljømæssige, økonomiske og samfundsmæssige hensyn – en afvejning, der indgår som et led i sagsbehandlingen.

Vi er interesserede i, at det allerede igangværende arbejde fremmes mest muligt efter de retningslinjer, der er angivet i miljøbeskyttelsesloven, og vi mener ikke, at det skal lægges virksomheden til last, at lovens anke-